

ПАМ'ЯТЬ ЗАВЖДИ ЖИВА

Білик Юлія, учениця 8 класу

Миколаївської загальноосвітньої школи I-III ступенів

Зачепилівської районної ради Харківської області,

член гуртка «Літературне краєзнавство»

Керівник: Чуб Т.М., керівник гуртка «Літературне краєзнавство»

Невблаганно лине час, відлітають у вічність роки, стираючи чіткі обриси подій, що змінювали долю народу, життя країни. По-іншому вже нинішнє покоління сприймає революцію і голодомор, колективізацію та лихо Чорнобиля. Та які б бурі та вітри історії не проносились над нами, нетлінною пам'яттю стукає в наші серця Велика Вітчизняна війна - священна, всенародна. Наше покоління не зазнало жажі кровопролитних боїв, не чуло гарматного грому, болю втрати рідних - тим більшою має бути наша вдячність тим, хто ціною власного життя, здоров'я, молодості здобув для нас право жити під мирним небом незалежної України, радіти життю, здійснювати мрії. Тож маємо поспішати, щоб встигнути зібрати і записати спогади ветеранів війни (а їх уже так мало!), свідків тих страшних воєнних років, учасників та дітей війни, насолодитися спілкуванням з ними, зібрати по крупинках безцінний матеріал, перейняти від них щирість їхніх великих сердець, їх любов і мужність, доброзичливість і оптимізм. Маємо поспішати, щоб не було запізно...

Недаремно ж мудрі кажуть, що, не знаючи свого минулого, не можемо збудувати гідне майбутнє. А війна - це і є наше минуле, у якому ще так багато невідомих героїв, нез'ясованих до кінця обставин, непрочитаних сторінок цієї великої трагічної книги... Серед тих, хто писав історію рідного народу, рідної країни в цій книзі, і мій прадідусь. Тож хочеться трохи розповісти про нього - одного з простих радянських воїнів великої війни.

Попов Василь Філонович народився у 1912 році у селі Леб'яже Зачепилівського району Харківської області у бідній селянській родині, яка мала п'ятьох дітей. Тож доводилося тяжко працювати, щоб якось вижити у той нелегкий час. Навчився цього і мій прадідусь. У свої юнацькі роки він батрачив у місцевого багатія. Що тільки не доводилося йому робити: був пастухом, коногоном, підмітав подвір'я, колов дрова, робив усе, що накажуть. Інколи до кінця дня так стомлювався, що було одне бажання - впасти і заснути. Та молодість є молодість: знаходили хлопці та дівчата час і для жартів, і для пісень, і для мрій, і для прогулянок до сусіднього села Миколаївки. Не помітив Василь, як запали в душу сині очі, гнучкий стан, довгі коси сором'язливої Олени. У 1935 році юнак із російського села та україночка одружилися, переїхали до Абазівки, де саме був створений колгосп ім. Червоного прапора. В любові та злагоді народили і піднімали на ноги чотирьох дітей - трьох синів та доньку. Василь Філонович працював трактористом, мріяв про зведення нового будинку: сім'я росте... Та мирний труд і життя родини Попових, як і всього народу, 22 червня 1941 року розкраялося на «до» і «після». «До» - була країна, де будували і народжували дітей, вирощували хліб і зводили заводи, «після» - чотири роки боротьби з німецькими загарбниками. Озброєні до зубів, оснащені технікою, підковані фашистською ідеологією вороги захоплювали міста і села, сподіваючись поставити радянський народ на коліна, зробити людей рабами. Докотилася війна і до нашого села Абазівка. І

як не плакала дружина, як не обхоплювали Василя Філоновича діти, умовляючи не йти на фронт, він разом з іншими чоловіками-односельцями пішов захищати рідну Батьківщину.

Нелегкими фронтовими дорогами мій прадід дійшов до Сталінграда. Молодший сержант 161 стрілецького полку був кулеметником. Бачив смерть друзів - однополчан, писав скупі листи додому, сподівався на швидке закінчення війни. А бої ставали все запеклішими. Під час одного з них в жовтні 1942 року прадід був поранений під Сталінградом. Після лікування у шпиталі був звільнений від військового обов'язку, адже залишився без пальців на лівій руці. Чи міг він змиритися з бездіяльністю, коли його країна потопала в крові і сльозах?! «Ні, тільки в бій! Я можу бути корисним, - є ще права рука», - був переконаний. Потім були фронтові дороги Болгарії, Німеччини... Як раділи вони перемозі, як святкували, як мріяли пошвидше обняти своїх рідних, повернутись до мирної праці! Та тільки в січні 1946 року Василь Філонович приїхав у Абазівку, маючи багато орденів, медалей, знівечену руку – і бажання швидше зробити рідне село і рідну землю гарними і багатими. Працював на різних роботах у колгоспі ім. М. Горького. У селі його поважали як працювиту, розумну, спокійну людину, зверталися за допомогою і мудрою порадою...

Великий і дружний рід Попових шанує пам'ять про нашого Василя Філоновича. Його життєвий шлях є для нас зразком мужності, непохитної волі та людської гідності.